

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

— Ποῖος ἀρά γε νὰ εἶναι; εἶπε καθ' ἐ-
αυτήν.

Συνάμα δὲ θροῦς ἐσθῆτος ἔφθασεν εἰς τὰ
ὠτά της.

— ὦ! ἐφιθύρισε, ἐάν ἦτο...

Δὲν ἐτόλμησεν ὁμως ἡ δυστυχῆς νὰ εἴπῃ:
ἡ «κόρη μου».

Κρύψασα δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ κόλπῳ
της ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀφῆκε δὲ
κραυγὴν χαρᾶς.

— Δεσποινὶς Δελόρμ, σεῖς, σεῖς εἶσθε!
ἐφέλλισεν· ἄ! ἔ...

Ἡ λέξις ἔμεινε εἰς τὰ χεῖλη της, τρέ-
μουσα δὲ καὶ ἐκπληκτος, με' ἀνοικτούς τοὺς
ὀφθαλμούς ὠπισθοδρόμησεν.

Εἶχεν ἐμφανισθῆ ἡ κόμησς Δελασέρ, ὅστις
εἰσελθὼν ὀπισθεν τῆς θυγατρὸς του ἐκλείπε
τὴν θύραν.

Ἐπίσημος στιγμὴ σιωπῆς ἐπεκράτησε,
καθ' ἣν ἡ κόμησς ἐστατικὴ καὶ ἀσθμαί-
νουσα ἴστατο, ἐνῶ ἐφαίνετο ἐρωτῶσα διὰ τοῦ
βλέμματος, φερομένου ἀπὸ τοῦ συζύγου της
εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Τέλος ὁμως ὁ κό-
μης κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησίν
του.

— Αὐτὴ με' ἔφερον, εἶπε δείξας τὴν Λου-
κίαν.

— Αὐτὴ; ὑπέλαθεν ἡ κόμησς χωρὶς
νὰ γνωρίζῃ τί ἔλεγε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἡ Λουκία
Δελασέρ, ἡ θυγάτηρ σας!

Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἀφῆκε κραυγὴν ὑψίστης
χαρᾶς.

Εἶχεν ἐννοήσει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων,
αὕτη γέγονε πύξη.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὴν ἀμέσως ἀπὸ
τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῆ.

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτό, ἐπανέλαβεν ἡ
Λουκία Δελασέρ θέλει νὰ συγχωρήσω ἡ
Λουκία Δελασέρ θέλει νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰς
ἀγκάλας μου· ὑπακούω εἰς τὸ παιδί μας...

Ἐλένη, αἱ ἀγκάλας μου εἶναι ἀνοικταί!

— Ἄ! μαμά, μαμά! ἀνεφώνησεν ἡ
νεανὴς ριφθῆσα μετὰ τῆς κομησσῆς εἰς τὰς
ἀγκάλας τοῦ κόμητος.

Ὁ γέρον ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ ἀμφοτέρως
σφιγγὼν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ὅλα ὑπὲρ τῆς κόρης μας, ὑπὲρ τοῦ
μέλλοντός της, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας της!
εἶπε.

Καὶ ἡ κόμησς ἐπανέλαβεν:

— Ὅλα ὑπὲρ τοῦ τέκνου μας, ὑπὲρ τοῦ
μέλλοντός του, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας του!

Αὐθημερόν ἡ κόμησς εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ἐπὶ τοῦ βουλευτῆρου Ἄουσμαν οἰκίαν. Ἐν
τούτοις οὐδεμία ἐπὶ τινος ἔτι ἡμέρας μετα-

βολὴ ἔπρεπε νὰ γείνη. Ἡ Λουκία Δελασέρ
θὰ ἔμεινε Χρυσαιγὴ Δελόρμ· ἡ κόμησς
θὰ ἐφύλαττε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράν-
δου καὶ ὁ κόμης θὰ ἐξηκολούθει νὰ κατοικῆ
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ροσέ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου
Ρουσώ. Καὶ εἶχεν εἰπεῖ ὁ κόμης τῆ συζύγῳ
αὐτοῦ διατὶ ἐνόμιζε καλὸν νὰ πράξῃ οὕτω,
καὶ ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους του ἡ κόμησ-
σα. Οἱ δὲ λόγοι οὗτοι ἦσαν τῆ φορᾶ ταύτη
ἐξαίρετοι. Ἦθελε ν' ἀναλάβῃ τὸ ὄνομά του
καὶ νὰ ἐμφανισθῆ αὐθις εἰς τὸν κόσμον μόνον
κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς θυγατρὸς
του, μέχρι δὲ τότε θὰ εἶχε τὸν ἀπαιτούμε-
νον χρόνον ν' ἀγοράσῃ μέγαρον, νὰ τὸ εὐ-
τρεπίσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἄξιον πρὸς
κατοικίαν τῆς κομησσῆς καὶ τῆς θυγατρὸς
του. Πάντα δὲ ταῦτα με' ἀνθρωπον, εἰς ὃ
κ. Κορβιζιέ, δὲν ἀπήτουν πλέον τῶν δεκα-
πέντε ἡμερῶν ἢ τῶν τριῶν ἐβδομάδων.

ΛΓ'

Ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Cerisaie

Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐκάθητο ἐνώπιον
μεγάλου ἀνοικτοῦ παραθύρου τοῦ μεγάρου
τῆς Cerisaie καὶ ἐκάπιζε μελαγχολικῶς
βλέπων ἐντὸς ἠθισμένων κήπων, ὧν τὸ ἄ-
ρωμα ἀνῆρχετο μέχρις αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου ἔβλεπεν ἐπὶ
μεγάλου λειμῶνος, διαρρομένου ὑπὸ ρύακος
κυλίντος ἐλικοειδῶς τὰ ὕδατά του ἐν μέσῳ
χλόης, καὶ ἀπωτέρω ἐπὶ δασωδῶν κερυφῶν,
αἵτινες ἐχάνοντο ἀπὸ τῆς δράσεως κεκαλυμ-
μέναι ὑπὸ κυανοχρῶν ἀτμῶν νεφῶν ἀ-
νακεχυμένων ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐφ' ὅλου τοῦ τοπίου ὁ γλυκὺς τοῦ μαῖου
ἥλιος ἐξέπεμπε τὰς θερμὰς αὐτοῦ ἀκτίνας
καταυγάζων αὐτό.

Ἄλλ' ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἀπεθαύμαζε τὰ
θαυμάσια ταῦτα δράματα καὶ τὰς καλλο-
νὰς τῆς προσμειδιώσης φύσεως.

Τὸ βλέμμα του ἐχάνετο βυθιζόμενον εἰς
τὸ ἄπειρον πέραν τῶν ὑμιγλωδῶν ὀρέων,
πρὸς τοὺς Παρισίους, ἐθα ἐπλανᾶτο ἡ διά-
νοιά του. Ἐφαντάζετο ὅτι εὕρισκετο ἐν τῇ
αἰθούσῃ τῆς μαρκησῆς Δεμομπερκαὶ ἐνώπιον
τῆς Χρυσαιγῆς, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν
εἰσεῖσι τὴν φωνὴν τῆς νεανίδος λεγούσης
αὐτῷ:

— Ἀπατάσθε, κύριε, δὲν εἶμαι ἐκεῖνη ἡ
Χρυσαιγὴ, περὶ τῆς ὁποίας λέγετε.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀπὸ μηνὸς καὶ ἐπέκεινα μα-
κρὰν τῶν Παρισίων εὕρισκόμενος εἶχε και-
ρὸν νὰ σκεφθῆ, βαθμηδὸν δὲ ἀπηλλάγη τῶν
φαντασιοκοπιῶν του. Τί ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ
νῦν ἄνευ περιουσίας;

— Ὁνειροπολῶ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὡς
μωρός. Ἡ Χρυσαιγὴ προσποιηθεῖσα ὅτι δὲν
με' ἀγαπᾶ, ἢ ἐάν με' ἀγαπᾶ, ζητεῖ νὰ με'
λησμονήσῃ καὶ με' θεωρεῖ πλέον ὡς ξένον.

Καὶ ἔπειτα, μήπως δύναμαι νὰ ζητήσω
τὴν χεῖρα τῆς Χρυσαιγῆς, τῆς ὁποίας ὁ πα-
τήρ, εἶναι πλουσιώτατος; Ὁχι, ὄχι, δὲν
ἔχω αὐτὴν τὴν τόλμην, καὶ ἰδοὺ διατὶ ὅλα
αὐτὰ εἶναι ὄνειροπολήματα.

Ἐν τούτοις εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν μαρκη-
σίαν Δεμομπερκαὶ, καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του
εὐλαβῶς παρεκάλει αὐτὴν νὰ τῷ μεταδώσῃ

εἰδήσεις περὶ τῆς δεσποινίδος Χρυσαιγῆς Δε-
λῶρμ. Ἡ μαρκησία ἀπεκρίθη αὐτῷ ὅτι ἡ
ἀναδεκτὴ της εἶχεν ἄριστα τὴν ὑγιειάν.
«Θεραπευθῆτε γρήγορα, προσέθετε, καὶ εὐ-
θὺς ὡς φθάσετε εἰς Παρισίους, ἔλθετε νὰ ὀμι-
λήσετε μαζί μου». Οὐδεμίαν ὁμως τῷ ἔδιδεν
ὑπόσχεσιν καὶ οὐδὲν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της ἠ-
δύνατο νὰ τῷ δώσῃ ἀκτῖνα ἐλπίδος.

Καὶ ὁ Γάστων Δελιμάνς τῷ ἔγραψε πολ-
λὰς ἐπιστολάς ἀπαντῶν εἰς τὰς ἰδικὰς του,
ἀλλ' ἔγραφε λακωνικώτατα, ἀποφεύγων ἐκ
προθέσεως νάικανοποίησιν αὐτὸν ὡς πρὸς τὰς
ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἐποίει.

Προφανῶς δὲν ἤθελον νὰ τῷ ἀνακοινώ-
σῃσι τίποτε δυνάμενον νὰ τῷ προξενήσῃ ἀ-
νησυχίαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας νὰ βραδύνη ἡ
θεραπεία του.

Ὁ Γάστων Δελιμάνς ἀπέστειλε τῷ μαρ-
κησίῳ ἐφημερίδας, ἀφοῦ τὰς ἀνεγίνωσκε
πρῶτον, προσέχων πολὺ νὰ μὴ στείλῃ κάμ-
μίαν ἐξ αὐτῶν, διαλαμβάνουσαν περὶ τῶν
γεγονόνων, τὰ ὁποία δὲν ἤθελον νὰ μάθῃ.

Τούτου ἕνεκα λοιπὸν ἠγγόει καὶ τὴν
ἀπαγωγὴν τῆς Χρυσαιγῆς καὶ τὸ ὄραμα
τῆς ὁδοῦ Ροσέ καὶ τὸ οἰκτρὸν τοῦ ὑποκόμη-
τος Σανζὰκ τέλος.

Ὅτε τὸ δευτερόν ὁ Γάστων Δελιμάνς
ἐπεσκέψατο τὴν κ. Δεμομπερκαὶ, συνεφώνη-
σαν πρὸς ἀλλήλους μηδὲν νὰ εἴπωσι τῷ
μαρκησίῳ Βερβεῖν πρὶν τῆς παντελοῦς αὐ-
τοῦ θεραπείας καὶ ἐπανόδου εἰς Παρισίους.

Ὁ Σαρμεῖλ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τῆς
Cerisaie πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν προσκληθεὶς ὑπὸ
τῆς εὐκογενείας του. Ἐπιστολὴ τοῦ Γά-
στωνος τῇ προτεραίᾳ ληφθεῖσα ἀνήγγελεν
ὅτι θὰ ἔφθκνεν εἰς τὸ μέγαρον πιθανῶς τῇ
ἐπιούσῃ, καὶ ὅτι ἵνα ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ
φίλου του εἰς Παρισίους, θὰ παρέμεινε ἐν
Μωβεύγῃ ἐπὶ ὀκτὼ καὶ πλείονας ἔτι ἐν
ἀνάγκῃ ἡμέρας, ἤτοι μέχρις ὅτου ὁ ἰατρός
ἤθελεν ἐπιτρέψῃ τῷ Ἀδριανῷ ν' ἀπέλθῃ,
χωρὶς νὰ φοβῆται πλέον κίνδυνον. Ἄλλ' ὁ
ἰατρός, τὴν ἰδίαν ἐκεῖνην πρωίαν μεταβάς
παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, ἔμεινε λίαν εὐχαριστη-
μένος ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ, δηλώσας
μάλιστα ὅτι, ἰαθεὶς ἤδη, ἠδύνατο νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπερίμενε λοιπὸν τὸν φίλον
αὐτοῦ Γάστων, ἵνα ἐκφράσῃ τὰς εὐχαρι-
στίας αὐτοῦ τῇ κ. Γοντραὶ διὰ τὴν χορη-
γηθεῖσαν αὐτῷ φιλοξενίαν καὶ διὰ τὰς μυ-
ρίας περιποιήσεις, ἃς τῷ ἐπεδαψίλευσε καὶ
ἵνα τὴν ἀποχαιρετήσῃ συνάμα. Κατόπιν θὰ
ἀνεχώρου εἰς Παρισίους.

Τετάρτην ὥραν ἐτήμανε τὸ ἐκκρεμές τοῦ
δωματίου.

— Ναί, ἐφιθύρισε ὁ Γάστων δὲν ἔφθασε
διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἡ ὁποία σταθεμείει
εἰς Μωβεύγῃ, εἰς τὰς δύο καὶ σαράντα ἔξ
λεπτά, διότι πρὸ πολλοῦ θὰ ἦτο ἐδῶ. Βε-
βαιωσῆρχεται με' τὴν ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν,
τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶν' εὐχάριστον νὰ περι-
μένῃ κανεὶς. Καὶ ὁμως ἤκουσα πρὸτον ἀμά-
ξης, ἐνόμιζον... Ἄλλ' ὄχι, ἠπατήθη.

Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνεῴγη,
ἠγέρθη δὲ ζωηρῶς ὁ Ἀδριανός!

— Ἄ! ἦλθες, Γάστων! ἀνέκραξε.
Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκά-
λας ἀλλήλων.

— Πόσον μακρὰ μοὶ ἐφάνη ἡ σημερινὴ ἡμέρα ! Σ' ἐπερίμενα ἀνυπομόνως, τώρα μόλις ἐφθασες εἰς τὴν Cerisaie ;

— Ναί.

— Μήπως ἐβράδυνεν ἡ ἀμαξοστοιχία ;

— Ὅχι.

— Τί ἔκαμες λοιπὸν τότε εἰς Μωβεύγην πρὸ μίας ἡδὴ ὥρας ;

— Παράδοξον, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, διεσκέδασα ὀλίγον καθ' ὁδόν, ἀπεκρίθη ὑπομειδῶν ὁ Γάστων· καὶ ἔπειτα, μεθ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ σέ ἴδω πάλιν καὶ νὰ σέ ἐναγκαλισθῶ, ἠναγκάσθην προηγουμένως νὰ χαιρετίσω τὴν κυρίαν Γοντραί.

— Πολὺ καλὰ !

— Εἶχον νὰ τῆς δώσω ἐπιστολὴν τοῦ ἀνεψιῦ τῆς. Τέλος πάντων ἰδοὺ ὅτι ἦλθα. Δὲν σ' ἐρωτῶ πλέον πῶς πηγαίνει ἡ υγεία σου, διότι τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου σου. Ἄ ! ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἔλα νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν.

— Ἀγαπητέ Γάστων, ἀναχωροῦμεν ἀπόψε ἐὰν θέλῃς.

— Ἀπόψε ; σὰν γρήγορα, καὶ ἔπειτα δὲν θέλω νὰ σέ κάμω νὰ ταξειδεύῃς νύκτα. Ἀναχωροῦμεν καλλίτερα αὐριον.

— Ἐστὼ ἄς καθήσωμεν λοιπὸν τώρα, καὶ εἰπέ μου γρήγορα τίποτε περὶ Παρισίων, περὶ τῶν φίλων μας, περὶ τῶν γνωρίμων μας.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ εἶπω ;

— Χίλια δυὸ πράγματα.

— Λοιπὸν οἱ φίλοι μας εἶναι ὅλοι καλὰ· περιμένουν τὴν ἐπιστροφὴν σου καὶ νομίζουν ὅτι ἔκαμες ταξίδιον χάριν διασκέδασεως εἰς Ἰταλίαν ἢ ἄλλαχού.

— Τότε δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ Ἰούλιος Λατραδὸ καὶ ἐγὼ ἐμονομαχήσαμεν ;

— Ὅχι, διότι ἡ οἰκογένεια Λατραδὸ δὲν διέδωκε τὸ πρᾶγμα ;

— Μεθ' ὅλα αὐτὰ εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι· ἀναγνωρίζω τὰ σφάλματά μου καὶ λυποῦμαι εἰλικρινῶς δι' ὅ,τι ἐπραξά, ἢ μάλλον δι' ὅ,τι ὁ ὑποκόμις μὲ ἔκαμε νὰ πράξω. Ἄ ! σοὶ ὀρκίζομαι, Γάστων, ὅτι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω ποτέ.

— Καὶ ὅχι ἄνευ λόγου, διενόηθη ὁ Γάστων.

— Ἡ δεσποινὴς Λατραδὸ εἶναι καλλίστη κόρη, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδριανός, ἢ δὲ πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν μου ἦτο πολὺ κακὴ καὶ αἰσχύνουμαι διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σύ, Γάστων, τὰ εἰξέυρεις ὅλα· δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν συζευχθῶ, δὲν ἠδυνάμην.

— Ἐπειδὴ μοὶ ὁμιλεῖς περὶ τῆς δεσποινίδος Λατραδὸ, διὰ νὰ μετριάσω ὀλίγον τὴν πικρίαν τῶν μομφῶν σου, θὰ σοὶ ἀναγγείλω μίαν νέαν εἰδήσιν.

— Ποίαν εἰδήσιν ;

— Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν γίνεται λόγος περὶ προσεχούς γάμου τῆς δεσποινίδος Ἀδέλας Λατραδὸ μετὰ τινος Ἀμερικανοῦ, ὀνόματι Οὐίλλιαμ Δούρκετ, πλουσίου ἐφοπλιστοῦ εἰς Νέαν Ἰόρκην.

— Ἄ ! ἀγαπητέ μου Γάστων, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, δὲν ἠξέυρεις πόσον μ' ἔχαροποίησες ! Νομίζω ὅτι μοῦ ἀφῆρεςας μέγα βάρος, τὸ ὁποῖον μὲ κατέβαλλε.

— Λέγουν ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς προέρχεται

ἐξ ἔρωτος, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Δελιμάνς, τοῦλάχιστον ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀμερικανοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν δεσποινίδα Λατραδὸ, καὶ τὸ ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς μόλις ἀπὸ μηνὸς εὐρίσκεται εἰς Παρισίους.

» Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὑπῆγεν εἰς τοῦ ἄλλοτε ἐργολάβου καὶ ἐδημηγόρησαν ὀλίγον κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον. Ἐν συντομίᾳ, ἐπηκολούθησε συνδιάλεξις μετὰ τῆς δεσποινίδος Λατραδὸ, καὶ κατόπιν ἐξήτησε τὴν χεirá τῆς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνηγγέλθη ὁ γάμος. Λοιπὸν σὰς τὰ εἶπα ὅλα, καιρὸς δὲ εἶναι νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δὲν ἦλθον μόνος εἰς τὴν Cerisaie.

— Ἄ ! καὶ μὲ ποῖον ἦλθες ;

— Μὲ ἓνα, τὸν ὁποῖον θὰ γνωρίζῃς, ἐξ ὀνόματος τοῦλάχιστον.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Κύριος Βὰν Ὅσεν.

— Ὁ διάσημος ὀλλανδὸς τραπεζίτης ;

— Ναί, αὐτός.

— Διὰ τί ὁ κύριος Βὰν Ὅσεν ἦλθεν εἰς τὴν Cerisaie ;

— Διὰ νὰ σέ ἴδῃ.

— Διὰ νὰ μὲ ἴδῃ ; ἐπ' ἀνέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

— Θὰ ἔχῃ προφανῶς κἄτι νὰ σοὶ εἶπῃ. Ὁ Ἀδριανὸς ἀνεσκίρτησε καὶ τύψας τὸ μέτωπον,

— Ἄ ! ἐννοῶ, ὑπέλαβε μετὰ συνισταμένου μειδιάματος.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;

— Ὁ κύριος Βὰν Ὅσεν εἶναι ὁ μυστηριώδης πιστωτής μου· εἰς αὐτὸν ὁ γέρον Σολομῶν ἐπώλησε τοὺς τίτλους τῶν δανείων μου.

— Θέλεις νὰ τὸν δεχθῆς ;

— Πρέπει νὰ τὸν δεχθῶ. Ἡξέυρα τί θὰ μοὶ εἶπῃ.

— Θὰ τῷ ἀποκριθῆς.

— Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι ἐτοιμία, ἰδοὺ τί θὰ τοῦ εἶπω· Κύριε, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς πληρώσω, καὶ κάμετε ὅ,τι θέλετε τὰ κτήματα τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

— Ὁ κύριος Βὰν Ὅσεν θὰ ἦναι ἴσως συμβιβαστικώτερος ἢ ὅσον ἐλπίζεις.

— Αἶ, ἀγαπητέ μου Γάστων, εἶμαι διόλου κατεστραμμένος· εἶτε ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν εἶτε ἐντὸς ἔτους πρέπει νὰ πωληθῶν τὰ κτήματα Βερβεῖν, εἶναι ἀδύνατον νὰ σώσω τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν. Ὁ κύριος Βὰν Ὅσεν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ.

— Περιμένει εἰς τὸ ὄματιον, πηγαίνω νὰ τὸν εἰσαγάγω.

Ὁ Γάστων ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ὁ κ. Βὰν Ὅσεν ἐνεφανίσθη, ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἐχαίρετίσεν αὐτὸν ψυχρῶς.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος δὲν ἐνθυμεῖται ἂν μὲ συνήτησεν εἰς κάμμιαν συναναστροφὴν εἰς Παρισίους ; ἠρώτησεν ὁ ὀλλανδός.

— Ὅχι, κύριε.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος θὰ ἐνθυμηθῇ καλλίτερον ἴσως τὴν συνομιλίαν μας μίαν ἐσπέσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου μεμονωμένης οἰκίας τῆς Κορδελιέρης.

Ὁ νέος ἠσθάνθη τσαούτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἐκλονήθη.

— Μὲ σὰς, κύριε, μὲ σὰς ! ἀνεφώνησε.

— Δὲν ἐλησμονήσατε, πιστεύω, κύριε μαρκήσιε, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μοὶ εἶπατε καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὰς ἀπεκρίθην ;

— Δὲν ἐλησμονήσα τίποτε, κύριε.

— Πειπεσμένος ὅτι ἠγαπάτε τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, σὰς διεβεβαίωσα ὅτι θὰ συνηγόρουσιν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς σας καὶ σὰς ὑπεσχέθην ὅτι ἀργότερον, ἅμα ἤθελον ἐπιστῆ ἡ στιγμή, θὰ σὰς ἔγραφον ἢ θὰ ἤρχομην νὰ σὰς εὕρω. Σήμερον, κύριε μαρκήσιε, ἦλθον πρὸς ὑμᾶς. Ἀγαπάτε ἀκόμα τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν ;

— Ὡ ! κύριε !

— Δηλαδή, ναί ! Ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ τὴν συζευχθῆτε ;

Ὁ νέος ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Κύριε μαρκήσιε, περιμένω τὴν ἀπάντησίν σας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀνέκυψεν ἠρέμα.

— Δὲν ἐλησμονήσα τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, εἶπε σφόδρα συγκεκλινημένος, διότι τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς. Ὅτε σὰς ἔλεγον, κύριε, ὅτι ἤμην ἔτοιμος νὰ τὴν νυμφευθῶ εἶχον περιουσίαν. Τώρα ὅμως δὲν ἔχω πλέον τίποτε· εἶμαι κατεστραμμένος !

— Ἴσως ἀπατάσθε.

— Ὅχι, κύριε, γνωρίζω ἀκριβῶς τὴν θέσιν μου.

— Ἐστὼ, κύριε μαρκήσιε· ἀλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ τῆς Χρυσουγῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι πλουσιώτατος, καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι ἡ θυγάτηρ του σὰς ἀγαπᾷ, ἤθελε μὲ ὅλα αὐτὰ, βασιζόμενος εἰς τὸν ἔρωτά σας, νὰ σὰς ἀναθέσῃ τὴν φροντίδα νὰ τὴν καταστήσῃτε εὐτυχῆ ;

— Εἶναι ἀδύνατον, κύριε, ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω...

Διεκόπη ὑπὸ θεράποντος, ὅστις ἀνοίξας τὴν θύραν εἶπεν ;

— Οἱ κύριοι περιμένονται εἰς τὴν αἴθυσαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

¶.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Διεύθυνσις Γραφείου :

Ὁδὸς Πινακωτῶν, ἀριθ. 10,

ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σχλημάν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι : ΥΠΗΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδεύονδρ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἐπὶ ἐπὶ 10τίαν ἐν Παρισίοις σπουδάζαντος :

Καθημερινῶς παρὰ τῷ μαθητευομένῳ δραχ. 25. Παρὰ τῷ διδασκάλῳ δραχ. 20 ἡμέραν παρ' ἡμέραν παρὰ τῷ μαθητευομένῳ δραχ. 15. Παρὰ τῷ διδασκάλῳ δραχ. 10.

24 Ὁδὸς Σίνα 24.